

WIM DE JONG

**FIETSEN
IS GELUK**

HÉT BOEK VOOR LIEFHEBBERS VAN FIETSEN

FIETSEN IS GELUK

Wat aan het schrijven van dit boek voorafging:

Begin 2016 maakte ik met twee vrienden voor de derde keer een korte roadtrip in Californië per Chevrolet Camaro SS convertible. Ditmaal ging het naar de wijngaarden van Santa Barbara County en Napa Valley, waarbij we ruwweg de route van het illustere duo Miles & Jack in de film *Sideways* uit 2004 aanhielden. Ik ben een heel inschikkelijke family man, ook als het op vakanties aan komt. Maar tegen zulke meerdaagse ritten per open sportwagen, en in het gezelschap van een paar andere 'oudere jongens', kon wat mij betreft toch weinig op. Ik zou me in de daaropvolgende

jaren dan ook gegarandeerd weer voor zo'n toertocht door de Verenigde Staten beschikbaar hebben gehouden, als ik in de tussentijd mijn hart tenminste niet volledig aan het fietsen had verloren.

Het een kwam ook wonderwel voort uit het ander. Want door die Californische roadtrips ging ik me afvragen of ik óók nog zo'n reis door mijn eigen land zou kunnen maken, dus met dezelfde ontvankelijkheid en verbazing als die waarmee ik de Amerikanen, hun dorpen, steden en landschappen in me op had genomen. In mijn gedachten ging ik terug naar de typische

zondagmiddagen uit mijn kinderjaren, toen het in heel veel Nederlandse gezinnen nog gebruikelijk was om er zomaar een eindje met de auto op uit te trekken. Vanaf de achterbank was álles wat ik als jongetje om me heen zag nog een ontdekking. Kon ik met de ogen en verwachtingen van de acht- of tienjarige die ik indertijd was ook nú nog een roadtrip door mijn eigen land maken?

Een aantal zomers geleden besloot ik de proef op de som te nemen. Ik kocht een goede fiets en trok twee weken uit voor het rijden van het Rondje Nederland, een traject van zo'n 1400 kilometer langs onze grenzen, waarbij de nationale Langeafstand-Fietsroutes (LF) aaneengeregen zijn. Om het beroemde gedicht van Rutger Kopland aan te halen: *'De grazige weiden, de stille wateren,/ik heb ze gezocht en inderdaad/gevonden, ze waren nog mooier/dan mij was beloofd,/prachtig.'* Maar prachtiger nog dan die weiden en wateren, de duinen, heidevelden en wat dies meer zij vond ik het fietsen zelf.

Vanaf de eerste dag dat ik aan mijn rondjes Nederland begon, bleek dát de ervaring waar ik naar op zoek was geweest. De cadans en het tempo waarin je je op een fiets voortbeweegt, de tijd die je je hebt toegeëigend, de natuur, de stilte en de fysieke ruimte die zich voor je zoemende bandjes uitspreiden – stuk voor stuk waren het aanjagers voor de kleine metamorfose die ik in het zadel doormaakte. Met elke kilometer die ik wegtrapte, wist ik me relaxter, fitter, tevredener, zorgelozer, alerter en dus meer in 'het nu', zoals dat bij coaches en therapeuten heet.

Het zou zeer overdreven zijn om te stellen dat ik na afloop thuiskwam als 'een ander mens' (ik vloekte toch nog heus wel een beetje toen ik een paar uur voor de eindstreep op de Maasvlakte in een gemene zandstorm belandde), maar feit is dat ik me sindsdien altijd geweldig ben blijven voelen op een fiets. Of ik er nou mee naar mijn werk rijd of voor mijn plezier ga racen of toeren, het is elke keer opnieuw dezelfde staat van bewustzijn die ik erbij cadeau krijg: ik word er op slag blijer van. Of, om het maar eens heel deftig te verwoorden: mijn roadtrips zijn ook geculmineerd in *mindtrips*.

Er is nog een tweede cadeau dat ik er als fietsliefhebber heb bij gekregen, en dat zijn de ontmoetingen die ik onderweg in fietswinkels en in fietscafés met andere fietsers heb. Allen hebben ze hun eigen doelen, voorkeuren, gezelschapjes, snelheden en stijlen als het om rijden en om het type fiets gaat, maar ook allemaal delen ze de bijzondere ervaring die ik hierboven al beschreef: fietsen is gelúk. Het is fijn om daar uitgebreid met elkaar over te lullen, zoals ik het tegenwoordig ook heerlijk vind om er avond aan avond over te lezen.

Over lezen gesproken: in dit boek heb ik de verhalen van een aantal van die heel verschillende fietsers en hun favoriete fietsroutes bijeengebracht, en ze aangevuld met mijn eigen fietsavonturen in Vlaanderen, Berlijn, Kopenhagen, Parijs, New York en Rotterdam. Alles bij elkaar schetsen ze, hoop ik, een overtuigend en vrolijk beeld van de fietscultuur anno 2026 – een verschijnsel dat wereldwijd meer dan ooit groeit en bloeit.

Mijn dank aan alle fietsers die me hierover te woord hebben gestaan is groot. Aan hen en aan alle anderen die het werken aan dit boek tot een fantastische ervaring (nóg een!) maakten, draag ik *Fietsen is geluk* op.

Wim de Jong
mei 2026

INHOUD

VOORWOORD <i>FIETSEN IS GELUK</i>	2
---	---

EEN

FIETSEN NAAR DE FINISH

<i>TER BEDEVAART NAAR DE VLAAMSE ARDENNEN</i>	10
<i>MET IEMAND SAMEN IS EEN STUK GEZELLIGER</i>	24
<i>REITSMA'S ROUTE NAAR ROME</i>	30
<i>VLAMMEN! VERTELLEN!</i>	38
<i>VOOR ALTIJD MET ZIJN LIEFJE: EEN ITALIAANSE PEGORETTI</i>	46

TWEE

DOOR DE STAD

ANTWERPEN <i>MET DE VÉLO OVER DE KASSEIEN</i>	56
BERLIJN <i>FAHRRÄDER FREI</i>	68
KOPENHAGEN <i>OVER BRUGGEN, LANGS HET WATER ËN DE STAD UIT</i>	76
NEW YORK <i>BIKE LANES</i>	84
PARIJS <i>PARIS VÉLOPOLITAIN</i>	96
ROTTERDAM <i>ROADTRIP LANGS DE MAASOEVERS</i>	110

DRIE

DE FIETSENDOKTERS

<i>ALTIJD AL ZOT VAN FIETSEN</i>	124
<i>EEUWIGE TROUW</i>	130
<i>DE ULTIEME KILOMETERVRETER</i>	136

VIER

DOOR HET GROEN

RONDJE NEDERLAND

*GROEN! WATER! WEIDSHEID!
LUCHT! ADEM!*

146

VIJF

IN GOED GEZELSHAP

DROOMBESTEMMING BEREIKT!

164

HOE KOM JE AAN ZO'N VROUW?

172

FLUITEND DE BERG OP

178

*'JE VOERT GESPREKKEN DIE
JE ANDERS NIET ZO SNEL
MET ELKAAR HEBT'*

186

*GEEN VAKANTIE OF
BOODSCHAPPENRITJE ZONDER
DE TANDEM*

192

ZES

DOOR WEER EN WIND

BAH, ALWEER EEN MOOI BOS

200

DE VLAM VAN STEKENE

208

*KOEIEN, SCHAPEN, BOOTJES
EN LUCHTEN KIJKEN*

212

FIETSLEZEN

THIJS ZONNEVELD

22

JELLE BRANDT CORSTIUS

197

INDEX

222

COLOFON

224

EEN

RIDE ALONG

GALIBIER

ROUTE

NAAR

ROME

**FIETSEN
NAAR DE
FINISH**

RONDE VAN
VLAANDEREN

UITDAGING

BEDEVAART

SANTIAGO DE
COMPOSTELA

RONDE VAN VLAANDEREN

TER BEDEVAART NAAR DE VLAAMSE ARDENNEN

Hoe ik weer wielerman werd

Ik heb wat voor mezelf, en voor dit boek, goed te maken. Ik heb een tamelijk slechte staat van dienst als kenner van het wielrennen, en ik mag het mezelf verwijten. Rond mijn twintigste kreeg ik als beginnend dagbladverslaggever een paar schitterende mogelijkheden om me met dat wereldje vertrouwd te maken en er misschien ook een beetje naam in te maken.

Die kansen heb ik toen schromelijk laten liggen. Algehele naïviteit, te veel bezig met de meisjes, een ander soort journalistieke honger naar de bal, onvoldoende historisch sportbesef – bij elkaar opgeteld zullen dat zo'n beetje de obstakels zijn geweest.

Best jammer, achteraf gezien. Er zijn tegenwoordig vermoedelijk nog maar weinig journalisten die kunnen zeggen dat ze met niemand minder dan Eddy Merckx hebben gezeten voor een diepte-interview over fietsen. Na een race in

de Zesdaagse van Ahoy' – ik was 19 – had Eddy daar speciaal voor mij een minuutje of wat voor uitgetrokken. De internationale sportpers kon verderop in de piste, opgesteld in een rijtje, braaf haar beurt afwachten.

Ik verknalde de boel echter meteen al met mijn openingszin. 'Bent u nu moe?' Ik meen de verbouwereerde gezichtsuitdrukking van de grootste baan- en wegcoureur aller tijden nog voor me te zien.

Een zekere mate van revanche boden een paar jaar later mijn huisbezoeken aan de al even grote wielerslegendes Peter Post, Wim van Est en Rik van Steenberghe. Ik interviewde ze uitgebreid voor een verhaal over Parijs-Roubaix in *Nieuwe Revu*, al herinner ik me van die sessies ook amper meer dan dat de laatste – een beer van een vent en in 1944 de jongste winnaar van de Ronde van Vlaanderen ooit – na afloop ervan zijn ongehuwde dochter ter nadere kennisgeving naar voren schoof. Awel, of ik...?

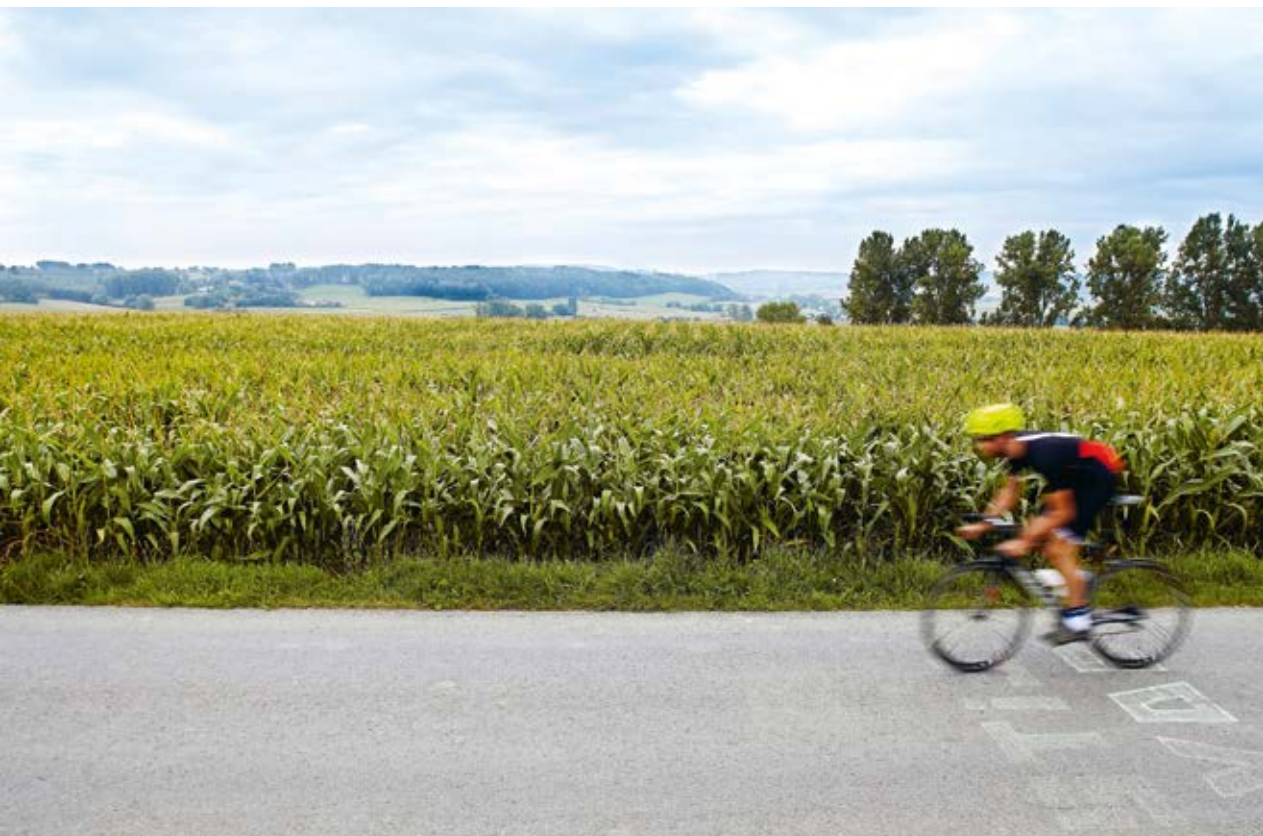
PETER WINNEN MISGELOPEN!

Over die keer dat ik aan de finish van Le Dauphiné Libéré in Frankrijk door stom toeval oog in oog stond met winnaar Bernard Hinault en hem alleen maar de weg vroeg naar het adres van het hotel waar Joop Zoetemelk die avond overnachtte, heb ik het dan verder maar niet. En ik mag me gelukkig prijzen dat ik niet ontslagen ben bij *Het Vrije Volk*, nadat ik in 1981 als speciale verslaggever van die krant de overwinning van Peter Winnen op de Alpe d'Huez miste.

Dat kwam hierdoor: mijn toenmalige *everloving* Irmgard, die nogal een type was, wou per se op dat reisje naar de Tour mee. We hadden in de gauwigheid mijn accordeon verkocht om zulks mogelijk te kunnen maken, maar evengoed verveelde onze Irmgard zich in onze

standplaats Lyon in haar eentje al snel. Was ik van 's ochtends vroeg tot bedtijd druk met het schrijven van artikelen, had zij verdorie niets te doen. Was ze nou in haar minirokje en hoge hakjes naar de Tour meegegaan om er maar een beetje bij te hangen?

Om onze verkering ter plekke te redden, beloofde ik haar een etappe te laten schieten zodat we 's middags gezellig samen uit lunchen konden. Enkele wijntjes nadien kwam Peter Winnen als eerste aan de top van die Alpe d'Huez. Het was een van de meest heroïsche zeges in de geschiedenis van het vaderlandse wielrennen. En daar zat ik op 180 kilometer afstand en onwetend van die grootse gebeurtenis een beetje slapjes over de maar moeizaam wijkende knieën van Irmgard te wrijven.

Half Lyon kon Hendrik de Jonge, een van de illustere roergangers van Het Vrije Volk en zeker voor mij de schrik van de redactiezaal, erna door de telefoon tegen me horen blaffen. Bij terugkeer op de apenrots in Rotterdam was dus snel beslist dat ik maar kunstredacteur of zoiets moest worden. In een museum of theater kon het met mijn beroerde neus voor hard nieuws en sensatie niet steeds zo faliekant misgaan.

TERUG IN HET GELOOF

Inmiddels ouder en ook enigszins wijzer ben ik weer op de weg terug naar het wielrennen. Dit boek mag een zeer bescheiden blijk van inkeer en hernieuwde geloofsbelijdenis zijn.

Ik snap al die vakgenoten als Mart Smeets, Peter Ouwerkerk, Rick de Leeuw, Frans van

Schoonderwalt, Bart Jungmann, Frank Heinen, Wilfried de Jong, Bert Wagendorp, Jeroen Wielaert en Rik Vanwalleghem namelijk alsnog wel. Lange tijd had ik zo mijn bedenkingen bij die dweepzucht van collega's, literatoren en dichters als ze schreven over de koers en over hun dikwijls antieke 'helden'. Ik wist niet beter of al dat geschmier beroerde alleen nog een kleine kring van afficionado's.

Tijdens het samenstellen van de eerste uitgave van dit fietsboek zag ik wel in dat ik hun genre daarmee tekortdeed. Verdomd, schrijven (en praten en zingen) over cyclisme gaat niet alleen maar over het vereren van legendes op vergeelde foto's en dito Panini-plaatjes. Er is ook nu nog sprake van een wielercultuur. En reken maar dat die behalve bij wielerschrijvers ook

nog volop deel uitmaakt van de wereld van, eh, gewone liefhebbers. Op wielervedevaart naar Vlaanderen in 2016 werd ik door een pingeltje van precies dezelfde snaar geraakt als echte wielerauteurs en echte Vlamingen.

DOLLE DRIES

Ik ging op die pelgrimage met mijn schoonvader Jan de Winter. Hij wielrent al sinds zijn 28-ste, beschikt als eindzeventiger nota bene over een titanium exemplaar om mee te koersen, en is ook anderszins nog knap geestdriftig. Zo kon hij op onze autorit naar de Vlaamse Ardennen gerust een paar uur onafgebroken over fietsen lullen.

OP HET ERF AANGEKOMEN, ZAG HIJ MEER
RACEFIETSEN GEPARKEERD STAAN EN
BLEEK DE KEUKEN VAN DE BOERDERIJ VOL
TE ZITTEN MET BELGISCHE COUREURS
DIE OOK EVEN UIT DE WEDSTRIJD WAREN
GESTAPT VOOR EEN KOP KOFFIE

Jan reed twee keer de Elfstedentocht op de ijzers uit, en ook nog een paar maal op de racefiets. Als veteraan jakkert hij nu nog meer malen per week over wegen en modderpaden. Zijn racecarrière startte ooit op een van echtgenote Annemarie ten geschenke gekregen verrotte, stalen Locomotief die hij met ongeschoren benen, lange hippieharen en een dito baard bereed. Naarmate hij er beter in werd nam Jan zijn nieuwe tijdverdrijf ook serieuzer, en het heeft hem geen windeieren gelegd: mijn schoonvader ziet er afgetraind uit en is nog alle opzichten gretig en bij de pinken. Je zou hem zijn gevorderde leeftijd zagezegd niet geven.

Hoewel Jan, die is opgeleid als beeldend kunstenaar en art-director van films, zichzelf tot op de dag vandaag beschouwt als een fietsende 'artistieke deegsliert', heeft hij altijd met hoog aangeschreven lieden in het peloton gezeten. En zoals dat voor een heleboel wielrenners geldt, kan hij om te beginnen dáár smakelijk over vertellen.

Zo is er dat epos van marathonschaatser Dries van Wijhe, bijgenaamd Dolle Dries, die 's zomers amateurkoersen reed om zijn conditie op peil te houden en bij een van die gelegenheden onderweg met een kapotte fiets kwam te staan. Zijn bijnaam eer aandoend, trok hij ter plekke het damesrijwiel uit handen van een toeschouster langs het parcours om de wedstrijd daarop te kunnen vervolgen. Het was pas toen hij een vreemd geluidje achter zich hoorde dat Dolle Dries ontdekte dat er zich een kind in het zitje van die fiets bevond. Dat ene detail vermeldt zijn Wikipedia-pagina dan weer niet, maar op zo'n slak wil je geen zout leggen.

Het is als met die racefiets en dat Pontiac-horloge waarmee Wim van Est in de Tour de France van 1951 het ravijn in reed. Zowel van de fiets (ik zag er een in het fietsmuseum in Nijmegen) als van het roemruchte uurwerk

('Zeventig meter viel ik diep, mijn hart stond stil, maar mijn Pontiac liep') zou een tiental 'originale' exemplaren door 'IJzeren Willem' aan collectionneurs zijn verhandeld, maar de devotie is er niet minder om.

Grote en kleine wonderen, onbevleete ontvangnissen en soortgelijke mirakels doen in het wielergeloof als vanouds niet onder voor die van de rooms-katholieke kerk.

NÓÓIT SEKS IN DE KOERS

Schoonvader Jan kan uit de tweede hand zelf ook zijn steentje wel bijdragen aan de mythevorming. Hij fietste geruime tijd met een voormalige knecht uit een Nederlandse profploeg van wie hij af en toe onder geheimhouding ook een bekentenis kreeg doorgespeeld. De renner in kwestie reed bijvoorbeeld ooit een belangrijke koers in Vlaanderen waarbij hij in iedere ronde voorbij een boerderij kwam met een lange oprit naar de stallen achter het huis.

Dat bracht hem op het idee zich helemaal terug te laten zakken in het peloton om er dan als laatste man tussenuit te piepen voor een uitgebreide rustpauze in die schuur. Kon hij erna ongezien ook weer aanhaken bij de kopgroep. Op het erf aangekomen, zag hij meer racefietsen geparkeerd staan en bleek de keuken van de boerderij vol te zitten met Belgische coureurs die ook even uit de wedstrijd waren gestapt voor een kop koffie. Met een teamgenoot op de uitkijk achter de boerderij hielden ze in de gaten wanneer ze weer konden aansluiten om voor zichzelf nog een graantje van het uitstaande prijzengeld mee te pikken.

Ik moest er zo om lachen dat mijn schoonvader de trommel nog maar eens opentrok voor een paar komische toegiften. Over wielrenner Rien de Roon, die in interviews in alle ernst kon waarschuwen voor de risico's van seks tijdens de koers. Over het sportdieet van Freddy

Maertens, die ruimschoots voor de meet nog even een bidon met champagne en suiker naar binnen werkte. Over de avontuurtjes van een superberoemde Nederlandse renner, die tijdens de rondes net zo gemakkelijk van schatje als van hotelbed wisselde.

Jan zelf kan trouwens terugkijken op de nogal ontluisterende ervaring dat een boerin op een omafiets heel eenvoudig bij hem aanpikte toen hij op de dijk bij Lemmer, en met de wind vol op kop, aan het racen was. Die vernedering! Dat beeld! De langharige deegsliert daar in die polder met zijn tong op de voorband, en dan die vrouw soepeltjes in zijn wiel, niet gehinderd door haar wapperende rokken en die volle boodschappentassen met prei aan het stuur.

UITERAARD BESCHIKT HET CENTRUM
OOK OVER EEN EIGEN CAFÉ WAAR
VOLOP BOLLEKES WORDEN GETAPT
EN WAAR DE MUREN EVENEENS ZIJN
BEHANGEN MET FOTO'S, SHIRTJES EN
ANDERE WIELERPARAFERNALIA

'DOKKEREN' MET JOHAN MUSEEUW

Maar snel terug naar het verhaal van 2016 en naar de eindbestemming van onze toenmalige reis. Het Centrum Ronde van Vlaanderen (CRVV) heeft getrouw aan de fameuze Belgische wielerschiede een forse dosis verleden in zijn schatkamers geperst, maar een van heiligheid en oubolligheid krakend museum is het allerminst. Het instituut is van recente datum, opgetrokken van natuursteen en veel glas, en het bezet een AAA-locatie op de middeleeuwse markt van het stadje Oudenaarde.

Uiteraard beschikt het instituut ook over een eigen café waar volop bollekes worden

getapt en waar de muren zijn behangen met foto's, shirtjes en andere wielerschiede. De Flandria, zoals de *estaminet* heet, lokt ook omwonenden die goesting hebben om bij een biertje of een borrel over het koersen te klappen. Dat ik hier dan plotseling van die typisch Vlaamse termen door dit verhaal ga strooien, is geen kokette aanstellerij. Die taal maakt wezenlijk deel uit van de couleur locale die je als Nederlander bij elk bezoek opnieuw het gevoel geeft dat de Vlamingen in alles veel dichters bij zichzelf zijn gebleven dan wij.

JONGEN VAN DE KORTE SNOK

Jan de Winter en ik kwamen in de Flandria indertijd naast de familie Van de Putte uit Waregem te zitten. Vader was 68, moeder zo te zien nog beduidend jonger, en wat betreft de meegenomen, vrijwel tandeloze zuster van ma hield ik het op eveneens op ergens ver in de zestig.

Ze hadden gedrieën in Oudenaarde gewinkeld en knoopten graag een praatje met ons aan over zoon Jonas van 18. Die had van zijn zesde tot zijn zestiende bij Racing Waregem op goal gestaan en gold in die periode tot ver buiten de gemeentegrenzen als een groot talent tussen de palen. Het had Jonas er desondanks niet van weerhouden om zijn ziel en zaligheid toch liever in het koersen te investeren.

"Toen begon het mij ook ineens te interesseren", zei zijn vader. Jonas reed sindsdien bij de 'Beloften'. Twee à drie keer in de week fietste hij wedstrijden, alle andere dagen zat hij in het zadel om te trainen. Pa, moe en tante gingen naar elke koers om hun jongen aan te moedigen. Moeder Van de Putte prepareerde hem op wedstrijddagen met speciale diëten. 'Witte pasta met weinig saus, alles maximaal 120 gram. En met geen ander vlees dan kip, kalkoen of wat er verder ook maar vliegt. Het zet hem open.'

'Zjuist vóór de inspanning en binst de koers' nam Jonas dan nog een 'gelleke' en een sportdrank, legde vader uit, en 'achter de inspanning' waren het chocomels en poeders van herstelranken die hij tot zich moest nemen. Het was voor zijn familieleden annex verzorgers annex chauffeurs dus best een gedoe, dat wielrennen van Jonas, verzuchtte tante. En het kostte tevens een paar centen.

'Hij rijdt op een Ridley. Duur hè?! Een volgende keer moet 'm maar op ballet', grijsde pa Van de Putte.

Maar wat is het er in de koers nou voor een?, informeerde Jan de Winter. Jonas was van de 'korte snok', begrepen we. Geen spurter, maar wel eentje die zo maar kan weggleuven om dan bij de eerste tien te eindigen – 'Da wel hè!'

VERKEERD GEZELNSCHAP

De ochtend erop verlieten we Oudenaarde om een aantal tot de verbeelding sprekende cols uit de Ronde van Vlaanderen van dichtbij te gaan bekijken. Ik realiseerde me dat zoiets natuurlijk

per fiets zou moeten gebeuren, maar de samenstelling van ons reportageteam liet dat helaas niet toe.

Ik was op de Koppenberg en de Muur van Geraardsbergen helaas geen passend gezelschap voor mijn schoonvader. Hij zou op een parcours als dit driekwart van de dag doorbrengen met wachten op mij. En dan moest ik van de uitgever en route ook nog allemaal foto's maken en wilde ik om andere redenen mijn ogen flink de kost geven. Ik ben een rondkijker, geen doortrapper. Je krijgt er geen gespierdere benen, maar dus af en toe wel een boek door.

Toch zwoer ik op diezelfde mistige en steenkoude zondagochtend in december dat ik in een warmere maand alsnog de Ronde zou fietsen. Behalve in het wiel van een Johan Museeuw of een Eddy Merckx ('Sorry van toen nog!') kon dat in 2016 in ieder geval ook nog onder aanvoering van Freddy Maertens, tweevoudig wereldkampioen. Vraag naar diens beschikbaarheid als je zelf eens met de 'beste West-Vlaamse wielrenner aller tijden' over de Muur wil knallen.

'HIJ RIJDT OP EEN RIDLEY.
DUUR HÈ?! EEN VOLGENDE
KEER MOET 'M MAAR OP
BALLET', GRIJNST PA VAN
DE PUTTE

OP DE WC MET TOM BOONEN

Zomaar met een willekeurige inwoner De Ronde gaan fietsen, hoeft trouwens ook nu nog geen probleem te zijn. Zo lieflijk als de Vlaamse Ardennen vergeleken met hun Waalse tegenhanger zijn, zo gemoedelijk is immers ook de bevolking ervan.

Zo maakten we op onze bedevaart ook kennis met postbode Marc, wiens bezorgrayon zich al 33 jaar over een flink deel van de Vlaamse Ardennen uitstrekte. Met echtgenote Sonja en hun dochter Anja was hij in het CRVV neerge-

streken voor een paar straffe jenevertjes, en na een paar glaasjes ervan bood hij me spontaan aan om De Ronde ooit maar eens in zijn wiel te fietsen.

Om de nadere kennismaking te bezegelen, hieven we een extra kelkje op Anja, die zojuist een opleiding als laborante afgerond. Ze woonde weliswaar nog thuis, maar had onlangs al wel een deel van haar meisjesjaren afgesloten: de poster van Tom Boonen, haar 'idool van kleins af', was ritueel van de muur van haar slaapkamer naar die van de wc in het ouderlijk huis verhuisd.

Greg Van Avermaet

De verklaring ervoor mocht ook voor mij logisch zijn: 'Hij was sexy toen hij jong was, maar met 34, 35 jaar bent u dat natuurlijk niet meer.'

Daarbij: Anja was het ook zat dat haar moeder met een dikke zwarte stift voortdurend ballonnetjes met grappig bedoelde tekstjes op het glas van het ingelijste portret zette. Boonens toegegeven cocaïnegebruik inspireerde Sonja tijdens het bedden opmaken tot oneliners als 'Tommeke, dommeke, seffens moet ge ook nog zijwielkes' en 'Zijn de batterijkes weer op, Tommeke?'

Anja vond dat heiligschennis. 'Hij was een symbool voor de jeugd. Wij keken naar hem op, ook al omdat hij zo veel deed voor goede doelen. Hij was onder andere het gezicht van een campagne voor verkeersveiligheid.'

Is er boven je bed een poster van een nieuwe ster voor in de plaats gekomen?, vroeg ik Anja.

Ze peinsde nog over Toms opvolger aan de muur, luidde het antwoord. Of, nou ja, ze was er eigenlijk ook wel over uit: het werd een foto van Greg van Avermaet, de Olympisch kampioen op de weg van Rio. We zagen moeder Sonja al gnuiwen; op dat affiche kon ze dadelijk ook wel weer wat humor loslaten.

Vader Marc kon boven zijn eigen bed genoeg hebben aan een selfie van zichzelf als wielrenner. Op zijn postbode-dienstrijwiel had hij zijn eigen Ronde van Vlaanderen 16 jaar lang ontelbare keren verreden. Over al die 'nijdige' klimmetjes tussen de ene brievenbus en de andere hoefden Boonen en Van Avermaet hem weinig meer te vertellen.

Elke ochtend moest hij vanuit Oudenaarde met zijn zware postzakken weer 'naar boven', maar gaan tegenstaan was het fietsen Marc nimmer. Hij weigerde dan ook ooit het brommertje dat het Belgische Postbedrijf hem in het kader van de modernisering ter beschikking stelde.

Van een hele dag stilzitten op zo'n ding kreeg hij het veel te koud. Een autootje was 'm dan liever, en het kwam er.

Marc was inmiddels wat zwaarder dan toen hij nog voor zijn werk fietste, maar klimmen kon hij nog als de beste, bezwoer Sonja trots. En met een veelbetekenende blik op de paar extra kilo's die ik zelf meedroeg: 'Allez, en bij het afdalen loopt ge hem misschien toch wel weer in, hè. U kunt zich wérkelijk van boven naar beneden laten vallen.' ■

